

«Η γκρίνια φέρνει γκρίνια...»: π. Χριστόδουλος Μπίθας και Ηλίας Λιαμής συζητούν

/ [Ενορίες](#)

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#) και στο πλαίσιο του προγράμματος [«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»](#), την Δευτέρα 4 Νοεμβρίου 2024, ο [Ηλίας Λιαμής](#), Δρ. Θεολογίας, Μουσικολόγος και Συγγραφέας, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο [π. Χριστόδουλο Μπίθα](#), Προϊστάμενο του Ιερού Ναού Ταξιαρχών Μοσχάτου, Συγγραφέα και Απόφοιτο του Οικονομικού Τμήματος της Νομικής και της Θεολογικής Σχολής, σε μια συζήτηση με θέμα «Η γκρίνια φέρνει γκρίνια κι όσο κανείς γκρινιάζει τόσο ρημάζει» (Όσιος Παΐσιος).

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Η γκρίνια δεν είναι μία απλή καθημερινή συνήθεια, αλλά είναι μία επιδημία στη σημερινή εποχή. Και ένα από τα βασικά ζητήματα που απασχολούν τον άνθρωπο μέσα στους αιώνες, είναι το πως βλέπει τη ζωή του, δηλαδή αν τη βλέπει ευχαριστιακά ή μέσα από το πρίσμα του ανικανοποίητου όπου όλα τα κρίνει, μεριμνά για τα πάντα, αγγχώνεται για το αύριο.

Ο τίτλος της συνάντησης είναι παρμένος από σχετικό λόγο του Οσίου Παϊσίου που έδωσε την αφορμή να γίνει μία συζήτηση για τον δυισμό που διακατέχει πολλούς που λένε ότι πιστεύουν στο Θεό και θεωρούν ότι είναι φυσιολογικό να γκρινιάζουν.

Όταν ο λόγος που υπάρχει παντού είναι ένας λόγος αχαριστίας, τότε είναι αντιευαγγελικός, όπως παρατήρησε ο π. Χριστόδουλος, οπότε δηλητηριάζει τον άνθρωπο χωρίς να το καταλαβαίνει. Πολύ περισσότερο που αυτό το διαπιστώνουμε και εντός του εκκλησιαστικού χώρου, που βλέπουμε επί παραδείγματι, έντυπα τυπωμένα και διαδικτυακά με μια ατέλειωτη γκρίνια.

«Κι ενώ το κέντρο όλης της ζωής του χριστιανού είναι η Ευχαριστία κι ενώ η κλήση που έχουμε λάβει από τον Κύριο είναι να φάμε και να πιούμε το Σώμα και το

Αίμα Του και μετά να ξεχυθούμε στον κόσμο για να μεταφέρουμε αυτήν την Ευχαριστία, ζούμε τον ιδιότυπο δυισμό αντί να ζούμε την Λειτουργία μετά την Λειτουργία, να ζούμε μία ατέλειωτη γκρίνια.»

Το θέμα είναι, συνέχισε, αν μπορούμε να έχουμε ελπίδα και πραγματική πίστη στο Θεό, γιατί όταν το έχουμε αυτό τότε η ευχαριστία μας κατακλύζει, τότε αντιμετωπίζουμε τα πάντα με μια θυμοσοφία, τότε ξέρουμε ότι για να σχετιστούμε με το Θεό και για να γίνουμε δεκτικοί της χάριτος του Αγίου Πνεύματος πρέπει να έχουμε ευχαριστία.

Ξεκαθαρίζοντας ότι μιλάμε για έναν τρόπο ζωής που έχει να κάνει με το πως ο άνθρωπος εξασκείται συνεχώς προς την ευχαριστία. Εξασκείται στον τρόπο της ευχαριστίας παλεύοντας τους κακούς λογισμούς, γιατί πίσω από την γκρίνια κρύβεται η μέριμνα, πίσω από τη μέριμνα κρύβεται το άγχος και από πίσω κρύβεται η απιστία.

«Εδώ δεν κάνουμε μία συζήτηση κοινωνικού επιπέδου, αλλά για το πως μπορεί ο άνθρωπος να βγει από αυτό το σκοτάδι και να στραφεί στο φως, γιατί σε αυτό μας κάλεσε ο Κύριος. Το ζήτημα είναι αν μπορώ να καταλάβω ότι ζω στο σκοτάδι, ακόμα κι αν είμαι χριστιανός, Ζούμε αυτόν τον δυισμό, απ' τη μια τα θρησκευτικά μας κι απ' την άλλη η γκρίνια μας.»

Ο π. Χριστόδουλος αναφέρθηκε σε ένα νόημα ζωής που να μην είναι ιδεολογικό, φιλοσοφικό ή υποκατάστατο πίστης, μια θρησκευτικότητα. Αλλά μια σχέση με το Θεό που ζωοποιεί τον άνθρωπο, φέρνει χαρά και ευχαριστία.

Ο χριστιανός έχει κληθεί από το Θεό να γίνει το άλας της γης και όσο ζει αυτή τη χαρά θέλει να τη μεταδώσει και στους άλλους ανθρώπους. Μπαίνει στη ζωή και καθώς περνάει ο καιρός νιώθει μια πληρότητα, γιατί κοιτάει πίσω του και βλέπει ότι παρ' όλα τα λάθη που έκανε και όλες τις αδυναμίες του, αφήνει κάτι πίσω του.

Και ως γονιός, σε έναν κόσμο που υπάρχει αυτό το σκοτάδι κι αυτή η γκρίνια, καλείται να διδάξει με το παράδειγμα του κι όχι με τα λόγια, τα παιδιά του.

«Αν λέμε ότι πιστεύουμε στον Ιησού Χριστό, ένας τρόπος υπάρχει για να μπορέσουμε να δεχθούμε τη Χάρη. Πιστεύω σημαίνει εμπιστεύομαι και εμπιστεύομαι σημαίνει ότι αυτό που μου λέει ο Άλλος προσπαθώ να το κάνω

πράξη.»

Ο αγώνας της ευχαριστίας, είναι ένας σκληρός αγώνας με τους λογισμούς, τις συνήθειες και τα τραύματα του ανθρώπου, τόνισε σε άλλο σημείο ο π. Χριστόδουλος. Αν συνειδητοποιήσει ο χριστιανός ότι δεν έχει χαρά, τότε προσπαθεί να μάθει πως έρχεται αυτή η χαρά και στρέφεται στον πνευματικό του, στο Ευαγγέλιο και το λόγο των Αγίων και σταματάει να δικαιολογεί τον εαυτό του.

Όταν έρθει ένας πειρασμός, η πρώτη αντίδραση του είναι να γογγύσει και αυτό είναι ανθρώπινο. Αλλά αν έχει μάθει στη ζωή του να έχει μία ευχαριστιακή στάση, γρήγορα θα το περάσει αυτό το στάδιο και δεν θα πάει αμέσως στην ευχαριστία αλλά θα πάει στην προσευχή.

«Και μπορεί οτιδήποτε του συμβαίνει να γίνει αφορμή να δει την πραγματικότητα του και το ζήτημα της αυτογνωσίας είναι βασικότατο για την μετάνοια. Αν δεν καταλάβει την αρρώστια του, θα ζει μονίμως σε μία ακηδία.»

Η έλλειψη πνευματικών ερεθισμάτων είναι ένα σημαντικό ζήτημα γιατί, όπως παρατήρησε ο π. Χριστόδουλος, αν ο άνθρωπος δεν έχει ερεθίσματα πως αλλιώς θα πετάξει η ψυχή του και θα φύγει από την καθημερινότητα.

Ενώ σημείωσε ότι καθρεφτιζόμαστε καθημερινά πάνω στα πρόσωπα όσων είναι

απέναντι μας και η πρώτη μας ευκαιρία κάθε ημέρα για να δούμε σε ποια κατάσταση βρισκόμαστε, είναι ο απέναντι μας, στην οικογένεια μας, στην εργασία μας, στους ανθρώπους που θα συναντήσουμε στην Εκκλησία.

«Τι συναισθήματα έχω γι' αυτόν, γιατί αντιδρώ βλέποντας τον, γιατί τον κρίνω, γιατί μου δημιουργεί δυσάρεστα συναισθήματα, γιατί δικαιολογώ τον εαυτό μου να τον κατακρίνω; Αν όλα αυτά μπορούσα να τα βάλω σε μια επεξεργασία αυτογνωσίας, θα είχα πολύ υλικό για την εξομολόγηση.»

Η ασκητική προσπάθεια που πηγάζει μέσα από το Ευαγγέλιο, είναι να παλέψει ο άνθρωπος τα πάθη αφού τα αναγνωρίσει. Και παλεύει τα πάθη σημαίνει καταρχάς ότι παλεύει το λογισμό για να μη γίνει πάθος. Σημαίνει ότι μπαίνει μέσα σε έναν ασκητικό αγώνα που δεν σταματάει ποτέ γιατί είναι άνθρωπος και δέχεται συνεχώς ερεθίσματα.

Και προχωρώντας τη συζήτηση ο π. Χριστόδουλος έθεσε το θέμα αν μπορεί να κάνει ο άνθρωπος αυτόν τον αγώνα, αν δεν έχει και μία ησυχαστική στάση στη ζωή του, αν είναι ανοιχτά τα μάτια και τα αυτιά του σε αυτό το γενικό πνεύμα από το οποίο βομβαρδίζεται καθημερινά, αν οι συναναστροφές του είναι τέτοιες που, αντί να τον βοηθάνε να κάνει δύο βήματα και να καταλάβει τον εαυτό του, τον παρασύρουν σε αυτό το πνεύμα.

«Άρα δεν γνωρίζω τι συμβαίνει, δεν καθρεφτίζω τον εαυτό μου στον άλλον, δεν διαθέτω λίγη ώρα για να ψάξω να βρω τι μου συμβαίνει, σχετίζομαι με ανθρώπους ακατάλληλους πολλές φορές χωρίς να μπορώ να επιβάλλω ένα φρένο και ταυτόχρονα εκτίθεμαι σε όλη αυτήν την τοξικότητα που βγαίνει από τα κοινωνικά δίκτυα. Είναι δυνατόν να ζήσω πνευματική ζωή; Να λοιπόν πως προκύπτει αυτός ο δυσμός και να γιατί δεν έχουμε πρόοδο στην πνευματική μας ζωή.»

Αν μπορούσαμε να δοξολογούμε κάθε ημέρα τον Θεό που έχουμε ειρήνη, που έχουμε να φάμε, που έχουμε ένα κεραμίδι, που έχουμε δυο ανθρώπους γύρω μας, αυτό είναι πολύ μεγάλη αποταμίευση, είπε χαρακτηριστικά ο π. Χριστόδουλος. Κι όταν έρθει η ώρα της δυσκολίας, το «Κύριε ελέησον» θα βγει πάρα πολύ εύκολα γιατί θα έχουμε μάθει να προσευχόμαστε λέγοντας «Δόξα τω Θεώ».

Έχουμε κληθεί σε μία ζωή χαράς και ευχαριστίας που είναι το θέλημα του Θεού, που όμως συμβαίνει όσο αδιαλείπτως έχουμε στο μυαλό μας το λόγο του Θεού και το τι θα ήθελε ο Θεός από εμάς, όταν η σχέση μας με τον Χριστό γίνεται έμπρακτη κι όχι λόγια.

Συμπληρώνοντας στο κλείσιμο της συνάντησης:

«Που σημαίνει ότι κάθε φράση που λέει το Ευαγγέλιο, τη βάζω μπροστά μου για να ελέγχομαι χωρίς καμία ενοχή, κακομοιριά, αυτοτιμωρία και αυτοκατάκριση, αλλά με την επίγνωση του ασθενούς ανθρώπου που ζητάει τη θεραπεία του.

Το θέμα είναι το πως θα νικήσουμε την γκρίνια, εφαρμόζοντας μια ασκητική της καθημερινότητας στο λογισμό, στην πρακτική μας, στις σκέψεις μας, στις συναναστροφές μας, στον τρόπο που διασκεδάζουμε, που ψυχαγωγούμαστε. Ούτως ώστε σιγά σιγά να αγαθοποιείται ο λογισμός μας και να νιώθουμε τη χάρη του Πνεύματος να μας κατακλύζει.»

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)